

Εκκλησία και Μνημόνιο - Ω, τι θράσος μπαμπά...



Για όσους γνωρίζουν την πραγματική Ιστορία των πολιτισμών, καθώς επίσης και για όσους είναι ψυχικά στοιχειωδώς στα καλά τους, η διαχρονική αναίδεια και θράσος των μεγάλων και μικρών ηγετών του Χριστιανισμού δεν αποτελεί έκπληξη, αφού το να ισχυρίζεται κανείς ότι κατέχει μία «μοναδική» αλήθεια, στην οποία μάλιστα νομιμοποιείται θεόθεν να υποτάξει

ολόκληρη την ανθρωπότητα, είναι κάτι αξιωματικώς παράλογο, εξωφρενικό και απαράδεκτο. Υπήρξαν όμως και εξακολουθούν να υπάρχουν και στιγμές, και μάλιστα πάμπολλες, που αυτό το βαθύ θράσος τους αποδεικνύεται κατά κυριολεξίαν απύθμενο, λες και εκτός της πολιτισμικής ποικιλίας αλλά και της αιδούς έχουν βαλθεί να βλάψουν κι από πάνω την κοινή λεγόμενη λογική.

Ένα τέτοιο ακραίο παράδειγμα απύθμενου θράσους, αλλά και της σύμφυτης με τον Χριστιανισμό υποκρισίας, δίνουν στις ημέρες μας οι θεοκράτες της δικτατορευσούσας στην πατρίδα μας Ορθόδοξης Εκκλησίας, μέσα από το προκλητικό φυλλάδιό τους «Προς τον Λαό», στο οποίο επιτίθενται στις έως τώρα δουλικές προς αυτούς πολιτικές ηγεσίες του τόπου, προσποιούνται τους...εξ απυροβλήτου πολέμιους του περιβόητου «Μνημονίου» και, στο «δια τούτα», αλαζονεύονται ως δήθεν οι «μόνοι που μπορούν να σταθούν δίπλα στον άνθρωπο και να τον στηρίξουν»!

Ποιοι μιλάνε;

Μιλάνε αυτοί που κατ' εξοχήν ευθύνονται για την από ιδρύσεως του Ελληνικού Κράτους οικονομική υπανάπτυξη της πατρίδας μας, αυτοί που με κουρελοτίτλους από την βυζαντινοκρατία και την οθωμανοκρατία, έχουν ιδιοποιηθεί τεράστιο ποσοστό από τον εθνικό πλούτο, αυτοί που επί δύο σχεδόν αιώνες εμπόδισαν την δημιουργία Κτηματολογίου, αυτοί που ρευστοποίησαν και καρπώθηκαν εύκολο χρήμα από γαίες, ακίνητα και τραπεζικές μετοχές που στην πραγματικότητα δεν τους ανήκαν ποτέ, αυτοί που υποχρέωσαν το δούλο σε αυτούς Ελληνικό Κράτος,

είτε είχε είτε δεν είχε, να στέλνει απίθανα τεράστια ποσά από τα χρήματα των φορολογούμενων υπηκόων του σε ξένες χώρες για να συντηρήσει χρηματοβόρα «πατριαρχεία» και προσηλυτιστικές «αποστολές».

Μιλάνε αυτοί των οποίων οι χρυσοφόρες «υπηρεσίες», επιχειρήσεις και προσοδοφόρα ακίνητα φοροαπαλλάσσονται σκανδαλωδώς, σε ύψος 2 περίπου δισεκατομμυρίων ευρώ ετησίως, αυτοί των οποίων τους μισθούς πληρώνει το Κράτος που τώρα σείει άγρια την σπάθα κατά των εργαζομένων στο Δημόσιο και στις ΔΕΚΟ, αυτοί που δεν τους άγγιξε έως τώρα κανένα «μέτρο» και, καθ' όπω φαίνεται, ούτε που μελλοντικά θα τους αγγίξει, αυτοί που επί δύο περίπου αιώνες επέβαλλαν στο υπόδουλο Κράτος, με ραβασάκια ή τηλεφωνήματά τους, διορισμούς, τοποθετήσεις στελεχών, ακόμη και χορηγήσεις πτυχίων.

Μιλάνε αυτοί που με την πολιτική τους ισχύ ελέγχουν όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και με την οικονομική τους ισχύ την πλειοψηφία των Μαζικών Μέσων Ενημέρωσης, αυτοί που επιβάλλουν και πετυχαίνουν να σκύβουν μπροστά τους το κεφάλι σε ένδειξη υποταγής, όλοι ανεξαιρέτως οι εκπροσωπούντες το Ελληνικό Κράτος, από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον Πρωθυπουργό έως την ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων.

Μιλάνε αυτοί που βουλιμικά κατασπάραξαν τεράστια ποσά κοινοτικών χρημάτων για να αυξήσουν την χλιδή και την τρυφή στις υπερβολικά πολλές μητροπόλεις και στα ακόμα πιο πολυπληθή μοναστήρια τους, αυτοί που καταβρόχθησαν αμύθητα ποσά για δήθεν «φιλανθρωπικό» έργο, αυτόκλητοι εργολάβοι, για να μην πούμε νταβατζήδες, της αυτονόητης φιλαλληλίας την οποία έχουν εδώ και αιώνες ξεφτιλίσει σε ελεημοσύνη. Αυτοί που με την περιβόητη «Αλληλεγγύη» και την «καθαρήρια» μετάλλαξη της «Αποστολή» κατάπιαν και εξακολουθούν να καταπίνουν εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ του Έλληνα φορολογούμενου, με την κάλυψη και υποστήριξη μάλιστα των πρόσφατων κυβερνήσεων τις οποίες τώρα τόσο αχάριστα και υποκριτικά εγκαλούν, αλλά και αυτού του Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Κάρολου Παπούλια.

Μιλάνε αυτοί που κατ' εξοχήν ευθύνονται τόσο για την, μέσα από τις οικογένειες, τα σχολεία και τα Μ.Μ.Ε. που ελέγχουν, διαμόρφωση των νεοελλήνων σε λαό που ηλιθιωδώς υποθήκευσε το μέλλον του, όσο και του λασπώδους ηθικού τοπίου που κυριαρχεί παντού, του λασπώδους ηθικού τοπίου του βυζαντινισμού, αλλά και του οθωμανισμού, του οποίου τελευταίου κατήντησαν το Ελληνικό Κράτος τον μοναδικό συνεχιστή, όταν η ίδια η Τουρκία έχει εδώ και έναν περίπου αιώνα

τελειώσει με αυτόν οριστικά.

Μιλάνε αυτοί που τώρα, εντελώς απρόσβλητοι από τις βίαιες ανακατατάξεις που δεχόμαστε κατακέφαλα όλοι οι άλλοι «κοινοί θνητοί» και όλες ανεξαιρέτως οι κοινωνικές τάξεις και όλα τα επαγγέλματα, περιμένουν στην άκρη, καθισμένοι επάνω στον αμύθητο πλούτο τους, ακίνητο αλλά και «ρευστό», αποθηκευμένο στην χώρα αλλά και, κυρίως, στο εξωτερικό, για να καταπιούν αύριο ολόκληρη την ημιδιαλυμένη και παραπαίουσα νεο-ελληνική κοινωνία, με την «βαθιά» εξουσία της οικονομικής και, εν τέλει, πολιτικής ευρωστίας τους. Ακόμα και έτσι όμως είναι αδηφάγοι και για, για να μην ξεχάσουν την...τέχνη, εξακολουθούν να κατασπαράσσουν ακόμα και «φθηνουρίες», όπως 1 ταπεινό ευρώ από κάθε ειδική συναλλαγή μιας ζημιογόνας κρατικής τράπεζας ή μπουκιές από το ποσό που συγκεντρώθηκε από τον «8ο Ετήσιο Αγώνα Κατά της Φτώχειας» (14.12.«2010»).

Αυτοί είναι που μιλάνε! Οι ρασοφόρες ακρίδες και το τεράστιο πλήθος των συνενόχων τους, που τώρα υποδύονται τους πατριδαμύντορες -αυτοί που στα «ιερά» τους βιβλία αγνοούν παντελώς την λέξη «πατρίδα»!

Αυτοί είναι που μιλάνε! Οι εκλεκτοί και μοσχαναθρεμένοι των βυζαντινών και οθωμανών κατακτητών, οι συνεργάτες όλων των τυράννων και κατακτητών, οι εφευρέτες του ψυχοτρομοκρατικού «επιχειρήματος» ότι όποτε υποδουλωνόντουσαν οι πιστοί τους ήταν γιατί ο «τριαδικός» Θεός τους το επιθυμούσε!

Αυτά τα καλοζωϊσμένα παράσιτα έρχονται τώρα να δαγκώσουν το υπηρετικό χέρι που επί δεκαετίες τους μπουκώνει και τους σκουπίζει, για να πουλήσουν φιλολαϊκό προφίλ και φιλοπατρία, ουρλιάζοντας υστερικά μέσα από το φυλλάδιό τους ότι η Ελλάδα είναι «χώρα υπό κατοχή».

Για πρώτη φορά, και μοναδική ίσως, θα συμφωνήσουμε μαζί τους στο τελευταίο. Μόνο που η κατοχή δεν επεβλήθη πρόσφατα και ούτε ο στρατός κατοχής είναι μόνον εκείνος, τον οποίο αυτοί κουτοπόνηρα επιχειρούν να δείξουν. Αργά ή γρήγορα θα πάψει η πλατυτάτη ομπρέλα προστασίας που τώρα οι θεοκράτες συντηρούν με τα πλούτη τους και τις πολυειδείς πιέσεις τους και τότε οι Έλληνες θα δουν την κανονική εικόνα. Και όταν την δουν, οι όποιοι κατακτητές, «παλαιοί» και «νέοι», θα περιέλθουν σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. Σε μια θέση από την οποία δεν θα τους βγάξει κανένα προπαγανδιστικό πυροτέχνημα, πόσο μάλλον τα ευχέλαια και τα σταυροκοπήματα.

Έτσι πάντως, «για την Ιστορία» που λέμε, θυμίζουμε ότι το 1857, την ίδια χρονιά που στην τραγική πατρίδα μας το υπόδουλο στους ορθόδοξους θεοκράτες Κράτος επέβαλλε στους μαθητές την υποχρέωση του τακτικού εκκλησιασμού υπό την επιτήρηση των δασκάλων τους, στο Μεξικό η κυβέρνηση Χουάρες προέβαινε σε εθνικοποίηση της ακίνητης περιουσίας της Εκκλησίας και των μοναστηριών για να την χρησιμοποιήσει ως ενέχυρο για κρατικό δάνειο από το εξωτερικό.

Πέρα από τους ρεκασμούς των θεοκρατών, αυτό θα αποτελούσε για την Ελλάδα του 2011 μια σημαντικότερη βοήθεια για την αποτροπή της εξαθλίωσης των πολιτών της και την εκχώρηση της εθνικής της κυριαρχίας. Μόνο που, για την ώρα τουλάχιστον, δεν υπάρχουν πολιτικοί με το ικανό ανάστημα να το δρομολογήσουν. Οι υπάρχοντες εκχωρούν καθημερινά ολοένα και περισσότερη Ελλάδα στις περιβόητες «αγορές» και παράλληλα σκύβουν υποτακτικά μπροστά στα ρασοφόρα αφεντικά τους.

Πηγή: ysee.gr

Ακολουθεί το κείμενο της Ιεράς Συνόδου, με εμβόλιμους σχολιασμούς:

Οι ημέρες πού ζούμε είναι δύσκολες και κρίσιμες **(Το ξέρουμε, πρώτοι εμείς το βιώνουμε)**. Περνάμε ως χώρα μία δεινή οικονομική κρίση που δημιουργεί στους πολλούς ανασφάλεια και φόβο **(Σ'εσάς, δεν...)**. Δεν γνωρίζουμε τι είναι αυτό πού μάς έρχεται την επόμενη μέρα **(Ε ναι, αλλά το φανταζόμαστε)**. Η χώρα μας φαίνεται να μην είναι πλέον ελεύθερη αλλά να διοικείται επί τής ουσίας από τούς δανειστές μας **(Σας πήραν την πρωτιά, ε ?)**. Γνωρίζουμε ότι πολλοί περιμένετε από την ποιμαίνουσα Εκκλησία να μιλήσει και να τοποθετηθεί πάνω στα γεγονότα πού παρακολουθούμε **(Όχι, δεν περιμένουμε να μιλήσει... Να πληρώσει περιμένουμε... Που δεν πλήρωσε ποτέ της τίποτα η ρουφιάννα!)**.

Είναι αλήθεια ότι αυτό πού συμβαίνει στην πατρίδα μας είναι πρωτόγνωρο και συνταρακτικό **(Ε ναι... Τώρα πια δεν ανήκουμε στο ιερατικό βιλαέτι σας)**. Μαζί με την πνευματική, κοινωνική και οικονομική κρίση συμβαδίζει και ή πάσης φύσεως ανατροπή. Πρόκειται για προσπάθεια εκρίζωσης και εκθεμελίωσης πολλών παραδεδομένων, τα οποία ως τώρα θεωρούνταν αυτονόητα για τη ζωή

του τόπου μας. Από κοινωνικής πλευράς επιχειρείται μία ανατροπή δεδομένων και δικαιωμάτων και μάλιστα με ένα πρωτοφανές επιχείρημα. Τα απαιτούν τα μέτρα αυτά οι δανειστές μας. Δηλώνουμε δηλαδή ότι είμαστε μία χώρα υπό κατοχή και εκτελούμε εντολές των κυριάρχων – δανειστών μας. Το ερώτημα, το οποίο γεννάται, είναι εάν οι απαιτήσεις τους αφορούν μόνον σε οικονομικά και ασφαλιστικά θέματα ή αφορούν και στην πνευματική και πολιτιστική φυσιογνωμία της Πατρίδος μας (Ο Έλληνας βιάστηκε πνευματικά και έγινε Χριστιανός, κακοποιήθηκε εθνικά και έγινε Βυζαντινός, δολοφονήθηκε συνειδησιακά και έγινε Ρωμιός).

Μπροστά στην κατάσταση αυτή ο κάθε λογικός άνθρωπος διερωτάται: Γιατί δεν πήραμε νωρίτερα όλα αυτά τα δύσκολα μέτρα, πού σήμερα χαρακτηρίζονται αναγκαία (Αλήθεια, γιατί η εκκλησία αρνήθηκε την φορολόγησή της; Δεν είχε έρθει η ώρα της;). Όλες αυτές τις παθογένειες της κοινωνίας και της οικονομίας που σήμερα επιχειρούμε με βίαιο τρόπο να αλλάξουμε, γιατί δεν τις αλλάξαμε στην ώρα του; (Γιατί δεν πληρώνει η Εκκλησία τους ιεράρχες της και επιβαρύνει τον ελληνικό λαό με μισό δις ευρώ τον χρόνο;). Γιατί έπρεπε να φθάσουμε ως εδώ; Τα πρόσωπα στην πολιτική σκηνή του τόπου μας είναι, εδώ και δεκαετίες, τα ίδια. Πώς τότε υπολόγιζαν το πολιτικό κόστος, γνωρίζοντας ότι οδηγούν τη χώρα στην καταστροφή και σήμερα αισθάνονται ασφαλείς, γιατί ενεργούν ως εντολοδόχοι; Σήμερα γίνονται ριζικές ανατροπές για τις οποίες άλλοτε θα αναστατωνόταν όλη η Ελλάδα και σήμερα επιβάλλονται χωρίς σχεδόν αντιδράσεις (Για τον ίδιο λόγο που δεν αρχίσαμε και εσάς στις κλωτσιές όταν παραδίδατε την Θεσσαλονίκη στους Τούρκους...).

Η οικονομική μας κρίση με πολύ απλά λόγια οφείλεται στη διαφορά μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης (Ωπα λέμε! Και ινστρούκτορες της οικονομίας γίνατε βρε!). Στον αργό ρυθμό της παραγωγής που επιτυγχάνουμε απέναντι στο υψηλό βιοτικό επίπεδο πού μάθαμε να ζούμε (Με λίγα λόγια, «μαζί τα φάγαμε», ε; Ο λαός φταίει ε). Όταν όσα καταναλώνουμε είναι πολύ περισσότερα από όσα παράγουμε, τότε το οικονομικό ισοζύγιο γέρνει προς την πλευρά των εξόδων. Η χώρα μας για να ανταπεξέλθει, αναγκάζεται να δανειζεται με την ελπίδα ότι το διαταραγμένο ισοζύγιο θα ανακάμψει. Όταν αυτό δεν γίνεται και οι δανειστές απαιτούν την επιστροφή των δανεισθέντων συν τόκο, τότε φθάνουμε στην κρίση

και στην χρεοκοπία (Αλλά εσείς δεν λέτε να βοηθήσετε την χώρα με κανένα τρόπο). Η οικονομική κρίση, η οποία ταλαιπωρεί και δυναστεύει τη χώρα μας είναι η κορυφή τού παγόβουνου. Είναι συνέπεια και καρπός μιας άλλης κρίσης, τής πνευματικής (Όσο η Εκκλησία έχει λόγο στο υπουργείο Παιδείας, η πνευματική αφασία θα ισχυροποιεί την εδραίωσή της. Δεν μπορεί να διδάσκονται τα αρχαία ελληνικά με χριστιανικά κείμενα τύπου: «Εγώ ειμί η άμπελος» κ.λπ., είναι αίσχος!).

Ήδη η δυσαναλογία μεταξύ παραγωγής και κατανάλωσης συνιστά όχι μόνον οικονομικό μέγεθος, αλλά πρωτίστως πνευματικό γεγονός. Σημείο πνευματικής κρίσης, Το όποιον αφορά τόσο στην ηγεσία, όσο και στον λαό. Μία ηγεσία πού δεν μπόρεσε να σταθεί υπεύθυνα απέναντι στον λαό, που δεν μπόρεσε ή δεν ήθελε να μιλήσει τη γλώσσα τής αληθείας, που πρόβαλε λαθεμένα πρότυπα, που καλλιέργησε τις πελατειακές σχέσεις, μόνο και μόνο γιατί είχε ως στόχο την κατοχή και τη νομή τής εξουσίας. Μία ηγεσία που στην πράξη αποδεικνύεται ότι ουσιαστικά υπονόμωσε τα πραγματικά συμφέροντα τής χώρας και του λαού (Θα πείτε ποτέ στο «ποίμνιο», γιατί καμμία κυβέρνηση δεν τόλμησε να ακουμπήσει το θέμα Εκκλησία και εκκλησιαστική περιουσία ; Όχι βέβαια! Διότι οι πελατειακές σχέσεις της Εκκλησίας είναι πρωτίστως το μέλημά της... Δεν συμφέρει να ξεφύγουν τα πρόβατα από την στάνη).

Κι από την άλλη πλευρά, ένας λαός, εμείς, που λειτουργήσαμε ανεύθυνα. Παραδοθήκαμε στην ευμάρεια, στον εύκολο πλουτισμό και στην καλοπέραση, επιδοθήκαμε στο εύκολο κέρδος και στην εξαπάτηση (Αυτό είναι αλήθεια... 17 αιώνες τώρα είστε στην χλιδή... Ακόμη και επί Τουρκοκρατίας ξεδιάντροπα απομυζούσατε τον πένητα ελληνικό λαό φορολογώντας τον). Δεν προβληματισθήκαμε για την αλήθεια των πραγμάτων (Αλήθεια vs Εκκλησία: 0-1700) Η αυθαίρετη απαίτηση δικαιωμάτων από συντεχνίες (Αγροτικές επιδοτήσεις σε μοναστήρια...) και κοινωνικές ομάδες με πλήρη αδιαφορία για την κοινωνική συνοχή συνετέλεσαν κατά ένα μεγάλο μέρος στην σημερινή κατάσταση (Μία αναζήτηση στο Google με τον όρο «Η εκκλησία διεκδικεί», θα πείσει και τον πιο αδαή, ποιες είναι αυτές οι κοινωνικές ομάδες...).

Η ουσία της Πνευματικής Κρίσης είναι η απουσία νοήματος ζωής και ο εγκλωβισμός του ανθρώπου στο ευθύγραμμο παρόν, δηλαδή ο εγκλωβισμός του στο εγωκρατούμενο ένστικτο. Ένα παρόν χωρίς μέλλον, χωρίς όραμα. Ένα παρόν καταδικασμένο στο ανιαρό και μονότονο. Η μετατροπή τής ζωής σ' ένα χρονικό διάστημα ανάμεσα σε δύο ημερομηνίες, αυτές, τής γέννησης και τής ταφής, με άγνωστο το μεταξύ τους διάστημα (**Ψευτοκουλτουριάρηδες... Όταν το πείτε αυτό στο εκκλησίασμα, ρωτήστε και αν κατάλαβε κανείς κάτι...**). Σε μία τέτοια προοπτική, το άσκοπο συναγωνίζεται το παράλογο και τον αγώνα τον κερδίζει πάντα το τραγικό. Όταν απευθύνεσαι σε νέους ανθρώπους και τούς ερωτάς: «Γιατί παιδί μου παίρνεις ναρκωτικά;» και σου απαντούν: «Πέστε μου σεις γιατί να μην πάρω; Δεν ελπίζω τίποτα, δεν περιμένω τίποτα, η μόνη μου χαρά είναι όταν τρυπάω την ένεση και ταξιδεύω»· ή όταν επισημαίνεις σε έναν νέο άνθρωπο ότι παίρνοντας ναρκωτικά θα πεθάνει και εκείνος σου απαντά με ένα τραγικό χαμόγελο: «Σεις δεν καταλαβαίνετε ότι εγώ παίρνω ναρκωτικά για να ζήσω», τότε αντιλαμβάνεσαι πόσο απίστευτα αληθινά και πόσο τραγικά επίκαιρα είναι τα παραπάνω λόγια (**Κλασική περίπτωση αρνητικού παραδείγματος, για δημιουργία συναισθηματικής φόρτισης ή φοβικού κλίματος ή ψυχολογικής βίας, το οποίο συντελεί στην εκδήλωση ταύτισης της γνώμης του αναγνώστη με τον συγγραφέα ή τον ρήτορα... Η πρακτική των Ευαγγελίων...**). Αντί λοιπόν για νόημα ζωής κυνηγήσαμε την ευμάρεια, την καλοπέραση, την οικονομική ισχύ (Το ξέρουμε, το ξέρουμε!). Όταν όμως δεν υπάρχει άλλο όραμα ζωής πέρα από την κατανάλωση, όταν η οικονομική δύναμη και η επίδειξη της γίνεται ο μόνος τρόπος κοινωνικής καταξίωσης, τότε η διαφθορά (**Μη λέτε για διαφθορά... Τζιτζιζ!**) είναι ο μόνος δρόμος ζωής, διότι διαφορετικά, αν δεν είσαι διεφθαρμένος, είσαι ανόητος. Έτσι σκέφθηκαν και έπραξαν πολλοί, έτσι φθάσαμε στη διαφθορά και τής εξουσίας, αλλά και μέρους του λαού μας. Το ερώτημα-δίλημμα του Ντοστογιέφσκι «ελευθερία ή ευτυχία;», το ζούμε πλέον σε όλη του την τραγικότητα. Διαλέξαμε μία πλαστή ευμάρεια και χάσαμε την ελευθερία του προσώπου μας, χάσαμε την ελευθερία τής χώρας μας. Σήμερα ο άνθρωπος δικαίως ίσως τρέμει μήπως μειωθεί το εισόδημά του, αλλά δεν ανησυχεί το ίδιο, για το έλλειμμα παιδείας που αφορά στα παιδιά του και δεν αγωνιά για τα παιδιά που σβήνουν μέσα στις ποικίλες εξαρτήσεις, δεν αγωνιά για τον ευτελισμό του ανθρωπίνου προσώπου. Αυτή λοιπόν είναι ή ουσία τής αληθινής κρίσης και ή πηγή τής οικονομικής κρίσης την οποία τόσο ανελέητα εκμεταλλεύονται οι σύγχρονοι «έμποροι των Εθνών» (**Σήμερα η πλουσιότερη Εκκλησία -Αποστολική Διακονία της εκκλησίας της Ελλάδος- διεκδικεί περίπου 1,3 εκ. ευρώ από το Υπ. Παιδείας... Τι λέγατε «αγιά» μου;...**).

Στην Σύνοδο τής Ιεραρχίας εμείς, οι πνευματικοί σας πατέρες, κάναμε την αυτοκριτική μας **(Σε ποιο σημείο γελάνε τώρα;)**, θελήσαμε να αναμετρηθούμε με τις ευθύνες μας και να αναζητήσουμε με τόλμη το μερίδιο τής ενδεχομένης δικής μας υπαιτιότητας στην παρούσα κρίση. Ξέρουμε ότι κάποιες φορές σας πικράναμε, σας σκανδαλίσαμε ίσως. Δεν αντιδράσαμε άμεσα και καίρια σε συμπεριφορές που σας πλήγωσαν. Οι έμποροι τής κατεδάφισης τής σχέσης του λαού με την ποιμαίνουσα Εκκλησία του εκμεταλλεύτηκαν **(Υπόδειγμα αυτοκριτικής!)** στο έπακρο και πραγματικά ή κατασκευασμένα σκάνδαλα **(Όπως το Βατοπέδι ας πούμε...)** και προσπάθησαν να διαρρήξουν την εμπιστοσύνη σας στην Εκκλησία.

Θέλουμε να σας πούμε ότι ή Εκκλησία έχει Το αντίδοτο τής κατανάλωσης ως τρόπο ζωής και αυτό είναι ή άσκηση (;;;;) και εάν η κατανάλωση είναι το τέλος, γιατί η ζωή δεν έχει νόημα, η άσκηση είναι δρόμος, γιατί οδηγεί σε ζωή με νόημα. Η άσκηση δεν είναι στέρηση της απόλαυσης, αλλά εμπλουτισμός τής ζωής με νόημα. Είναι ή προπόνηση του αθλητή που οδηγεί στον αγώνα και στο μετάλλιο και αυτό το μετάλλιο είναι η ζωή που νικά τον θάνατο, η ζωή που πλουτίζεται με την αγάπη. Η άσκηση είναι τότε οδός ελευθερίας, εναντίον τής δουλείας του περιττού **(Εντάξει ντε... Όταν πεθάνουμε θα σας αφήσουμε κληρονόμους της περιττής περιουσίας μας...)** είναι αυτή η δουλεία που σήμερα μας ευτελίζει.

Μας προβληματίζει η κατάσταση τής Παιδείας μας, γιατί το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα αντιμετωπίζει τον μαθητή όχι ως πρόσωπο, αλλά σαν ηλεκτρονικό υπολογιστή και το μόνο που κάνει είναι να «τον φορτώνει» με ύλη αδιαφορώντας για την όλη του προσωπικότητα και γι' αυτό τα παιδιά μας δικαιολογημένα αντιδρούν **(Καλό θα ήταν να καταργηθούν όλα τα μαθήματα πλην των Θρησκευτικών... Άλλωστε τι τα χρειαζόμαστε τα Μαθηματικά αφού η δουλειά μας γίνεται και με ένα κομπιουτεράκι, ε; Τι την χρειαζόμαστε την Ιστορία που μας λέει για τον αφορισμό του Υψηλάντη από τον πατριάρχη, ε;)**. Γι' αυτό αγωνιούμε για το νέο Λύκειο που ετοιμάζεται. Πιστεύουμε ότι όντως τα σχολικά βιβλία γράφονται με την ευθύνη τής Πολιτείας, αλλά το περιεχόμενό

τους αφορά και στον τελευταίο Έλληνα πολίτη, που περιμένει από την Εκκλησία του να μεταφέρει με δύναμη τη δική του ταπεινή φωνή.

Αισθανόμαστε ότι όλοι οι ενοριακοί μας ναοί πρέπει να γίνουν χώροι φιλόξενοι για τους νέους μας, όπως είναι ήδη αρκετοί από αυτούς, στους οποίους πολλά νέα παιδιά καταφεύγουν ζητώντας νόημα και ελπίδα (**Ωχ! Επιστροφή στον Μεσαίωνα...**).

Ξέρουμε ότι ζητάτε από εμάς (**Πως το ξέρετε βρε μπαγάσηδες;**), τους ποιμένες σας, μία Εκκλησία με ηρωισμό (**Ναι, όπως τότε που παραδώσατε τον Γενναίο Κολοκοτρώνη στα αφεντικά σας**) με νεύρο, με λόγο προφητικό (**Θα έρθει μια μέρα... Μπλα μπλα μπλα...**), με σύγχρονο νεανικό λόγο (**«Σας πάω» βρε**) όχι εκκοσμικευμένη, αλλά αγιαζομένη και αγιάζουσα, μία Εκκλησία ελευθέρα και ποιμαίνουσα μετά δυνάμεως. Μία Εκκλησία που δεν θα φοβάται να αμυνθεί στο πονηρό σύστημα αυτού του κόσμου, έστω κι αν η αντίσταση σημαίνει διωγμό ή και μαρτύριο (**Κάνα φραπεδάκι θα κεράσετε;**).

Η Εκκλησία είναι ο μόνος οργανισμός που μπορεί να σταθεί άμεσα δίπλα στον άνθρωπο και να τον στηρίξει (**Πότε έγινε κάτι ανάλογο;**). Εκκλησία όμως είμαστε όλοι μας και αυτή είναι η δύναμή μας και η δύναμή της. Την ενότητα μεταξύ των ποιμένων και του λαού έχουν στόχο οι έμποροι των λαών γι' αυτό προσπαθούν να την ναρκοθετήσουν. Ξέρουν ότι άμα θα «πατάξουν» τον ποιμένα, εύκολα θα σκορπίσουν τα πρόβατα και θα τα υποτάξουν (**Δεν είστε για γέλια, αλλά για κλάματα...**). Διδαχθείτε από την ιστορία ότι όπου ο Θεός πολεμήθηκε τελικός στόχος ήταν ο άνθρωπος και ο ευτελισμός του. Η ενανθρώπιση του Θεού είναι μεγαλύτερη καταξίωση του ανθρωπίνου προσώπου. Η Εκκλησία δεν αντιμάχεται την Πολιτεία, αλλά εκείνους που εκμεταλλευόμενοι την Πολιτεία και κρυμμένοι πίσω από την εξουσία επιχειρούν να σας στερήσουν την ελπίδα. Να θυμάστε ότι για πολλούς οικονομολόγους η παρούσα κρίση είναι κατασκευασμένη, είναι μία κρίση-εργαλείο πού αποβλέπει στον παγκόσμιο έλεγχο από δυνάμεις που δεν είναι φιλόφρονες (**Σωστό. Αλλά σ' αυτές τις δυνάμεις ανήκετε και εσείς εδώ και 1700 χρόνια**).

Η Εκκλησία του Χριστού έχει λόγο για την σημερινή κρίσιμη κατάσταση, διότι δεν έπαψε να αποτελεί σάρκα του κόσμου, μέρος τής Ιστορίας. Δεν μπορεί να ανέχεται κανενός είδους αδικία, αλλά οφείλει να δείχνει ετοιμότητα για μαρτυρία και μαρτύριο. Γνωρίζουμε ότι οι άνθρωποι δίπλα μας πεινούν, βρίσκονται σε ένδεια, ασφυκτιούν οικονομικά, η απελπισία πολλές φορές κυριεύει την καρδιά τους (Ασφαλώς το γνωρίζετε, όπως επίσης γνωρίζετε πως την Εκκλησία δεν την αγγίζει η κρίση. Ποτέ δεν την άγγιξε...). Το γνωρίζουμε γιατί πρώτος σταθμός τους στην αναζήτηση ελπίδας είναι ο ναός τής περιοχής τους, η ενορία τους. Στόχος και αγώνας μας είναι η κάθε ενορία να γίνει το κέντρο απ' όπου όλη η ποιμαντική δραστηριότητα τής τοπικής Εκκλησιάς θα αγκαλιάσει όλη την τοπική κοινωνία.

Απόφασή μας είναι να δημιουργήσουμε ένα παρατηρητήριο κοινωνικών προβλημάτων προκειμένου να παρακολουθήσουμε από κοντά και να αντιμετωπίσουμε με τρόπο μεθοδικό τα προβλήματα που δημιουργεί η παρούσα κρίση. Στόχος μας είναι να αναπτύξουμε το προνομιακό έργο της κάθε ενορίας ώστε να μην υπάρχει ούτε ένας άνθρωπος που να μην έχει ένα πιάτο φαγητό (Αν θέλουμε και δεύτερο πιάτο; Και καμιά πορτοκαλάδα; Και κανένα παντελόνι, παπούτσια; Αν θέλουμε να σπουδάσουμε τα παιδιά μας; Να πάρουμε κανένα ποδήλατο τα εγγόνια μας;). Γνωρίζετε και σεις ότι στο σημείο αυτό η Εκκλησία επιτελεί τεράστιο έργο (Τεράστια μικρό έργο!). Το γνωρίζετε, γιατί πολλοί από σας, αυτήν την προσπάθεια τής ενορίας σας την στηρίζετε εθελοντικά και την ενισχύετε οικονομικά. Σας καλούμε να πλαισιώσετε ο καθένας και η καθεμιά την ενορία σας για να αντιμετωπίσουμε από κοινού τις δύσκολες αυτές ώρες (Να εύχεστε όλοι σας -Εκκλησία και Πολιτεία- να μην ξυπνήσει το θηρίο ο Έλληνας. Αν ξυπνήσει θα σας πετάξει όλους στον πιο βαθύ γκρεμό).

Ο λαός μας πέρασε και άλλοτε και φτώχεια και πείνα, αλλά άντεξε και νίκησε γιατί τότε είχε οράματα (Ναι ρε! Ήθελε την ελευθερία του από τον τούρκικο ζυγό με τον οποίο εσείς είχατε μία αγαστή συνύπαρξη. Ήθελε να ξηλώσει την γερμανική αρβύλα την οποία εσείς καλοδεχτήκατε. Ήθελε να διώξει την χούντα την οποία εσείς ορκίσαστε...). Όλοι μαζί μπορούμε να βοηθήσουμε τον ένα και ό

έναν τόν πολλόν. Ο Θεός δεν μάς έδωσε πνεύμα δειλίας, αλλά δυνάμει και αγάπης. Με αυτό το πνεύμα, συσπειρωμένοι γύρω από την μεγάλη μας οικογένεια, την Εκκλησία, επισημαίνοντας τα λάθη μας, αναζητώντας νόημα ζωής στην αγάπη, θα βρούμε από αυτή τη δύσκολη ώρα.

Πηγή: originalmakedon.blogspot.com